

nu, som den, der vedtog den midlertidige Lov. Fordi nu den tidligere Rigsdag maaske har begaaet en eller anden Dumhed, derfor er det ikke givet, at den nyvalgte Rigsdag skulde gaa hen og gøre det samme. Det er derfor vi have Rigsdagsvalg, for at man kan gøre mulige begaaede Fejl gode igen og komme frem ad andre Veje. Det kunde derfor ogsaa godt tænkes, at denne ny Rigsdag ikke var saa villig til at bevilge disse Hofpensioner som den tidligere Rigsdag var. Jeg maa bestemt hævde, at Rigsdagen aldeles ikke er bunden med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Hvad angaar Forholdet overfor Pensionsloven, som den højtærede Minister talte om, idet han bemærkede, at jeg havde sagt, at der staaer i Pensionsloven, at disse Hof-Embedsmænd og Funktionærer ikke skulde have nogen Pension, saa skal jeg dog erindre om, at jeg har aldeles ikke udtalt, at det skulde staa i Pensionsloven. Men jeg har udtalt og paavist, at det fremgaar af Pensionsloven, at Rigsdagen i dette Tilfælde ingen Pensioneringspligt har, og jeg har i saa Henseende henvist til saadanne Mænd som Tscherning, der i sin Tid i Rigsraadet udtalte sig bestemt angaaende dette Forhold, og jeg kunde for Resten ogsaa nævne Finansminister Fenger, der i alt Fald i nogen Grad var enig med Tscherning i hans Udtalelse i saa Henseende.

Nu udtalte den højtærede Minister, at den ny faste Ordning, han har tænkt sig, hverken vil betyde ny Byrder for Statskassen eller ny Byrder for Civillisten, det vil slet og ret blive en Konvertering, siger Ministeren. Men jeg synes, at det netop deraf tydeligt fremgaar, at det hele derved i Virkeligheden vil blive ved det gamle, Statskassen vil faa samme Udgifter i Fremtiden, og om vi faa disse under den ene eller den anden Form, kan i og for sig være ligegyldigt. Man har heller ikke sporet mindste Begejstring mellem Flertallets Medlemmer med Hensyn til den af Ministeren bebudede ny Ordning. Det er jo aldeles afgjort, at man i Udvalget blandt Flertallets Medlemmer havde tænkt sig en helt anden og bedre Ordning end den, den højtærede Minister nu til sidst ved Finansaarets Udløb kom og skitserede for os. Man havde tænkt sig en Ordning, hvorved man bedre, om jeg maa sige det igen, ude blandt Vælgerne kunde forsvare Vedtagelsen af disse Hofpensioner. Den ærede Ordfører ler, ja, jeg maa dog gøre opmærksom paa, at vi staa til Ansvar for Vælgerne, og jeg tror ikke, at man ude i

Landet synes, at det er ganske rigtigt fra Rigsdagens Side i den Grad at flotte sig, som man gør ved denne store Bevilling til Hofembedsmænd, Hofdamer og Funktionærer, medens man samtidig udviser et meget utidigt Kniberi paa andre Omraader, hvor det var mere nødvendigt for Rigsdagen at give Bevillinger.

Med Hensyn til den ny Ordning maatte jeg maaske sige til den højtærede Minister, at vi Socialdemokrater af de Grunde, jeg har anført, aldeles ikke ønske denne. Vi opnaa intet som helst derved, men derimod opnaa vi ganske vist en Ting, nemlig at faa fastslaaet Rigsdagens Pensioneringspligt i saa Henseende, og det ville vi forvort Vedkommende ikke være med til. Saa ville vi hellere lade det gaa, som det gaar, og lade de Herrer tage Ansvaret for denne Ordning. Saa kommer der vel en Gang her i Landet en Regering og en Rigsdag, som kunne ordne denne Sag paa en anden mere rimelig og mere fornøftig Maade.

Med Hensyn til den Læge, som skal have den store Pension i Henhold til Lovforslaget, oplyste Ministeren, at Lægen ikke havde anmodet om at faa denne Pension. Det kan jeg ogsaa godt forstaa, at han ikke har. For ved Siden af Pensionen har han efter at være afskediget fra sin Stilling ved Hoffet, opnaaet en meget stor og glimrende Praksis, som han har opnaaet netop som Følge af, at han har været Kongens Livlæge. Nu bliver han yderligere begunstiget fra Rigsdagens Side. Naar jeg særlig nævner dette Eksempel, vil jeg tilføje, at der kunde nævnes adskillige andre lignende Tilfælde. Jeg maa gentage, at en saa urimelig Anvendelse af Statens Penge kunne vi ikke være med til, og vi ville derfor indtage det klare og koncise Standpunkt: ikke at anmode Ministeren om at fremsætte Forslag til en ny Ordning, saaledes som han har skitseret det. Vi henstille derimod til ærede Medlemmer at stemme mod det foreliggende Forslag.

Krabbe: Den højtærede Minister ytrede med overmaade megen Vægt, at det, der er Tale om i dette Lovforslag, er noget, der allerede er bestemt, og at de Summer, der her er Tale om, allerede ere udbetalte for et Aar, og Sagen er altsaa afgjort for Rigsdagens Vedkommende; der skal kun her gives den formelle Sanktion derpaa for den følgende Tid. Hele denne Betragtning maa jeg ganske underkende, det er et rent Postulat. Naar Rigsdagen vedtager, og Kongen stadfæster en Lov,